

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 5Co/288/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112229347  
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4112229347.2

## Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľky: M. P., nar. XX.X.XXXX, K. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. René Hudzovič, s.r.o., Štefánikova tr. 49, Nitra, proti odporcom: 1. K. S., nar. X.X.XXXX, X. XX, G., zastúpený: Mgr. Ján Polák, advokát, Miletičova 64, Bratislava, 2. Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, o návrhu na ochranu osobnosti, o odvolaní odporcu v 2. rade proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 1. októbra 2014 č. k. 7C/173/2013-285, takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

### odôvodnenie:

Okresný súd Nitra (súd prvého stupňa) uznesením zo dňa 1. októbra 2014 č. k. 7C/173/2013-285 (napadnuté uznesenie) zamietol návrh odporcu v 2. rade na prerušenie konania do skončenia konaní vedených na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25C/140/2012 a 25C/141/2012.

V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa uviedol, že na Okresnom súde Nitra prebieha konanie vedené pod sp. zn. 7C/173/2013 (toto konanie), v ktorom sa navrhovateľka domáha od odporcov zaplata sumy vo výške 50.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Dňa 24.9.2014 na pojednávaní žiadal zástupca odporcu v 2. rade o prerušenie konania do skončenia konaní vedených na OS Nitra pod sp. zn. 25C/140/2012 a 25C/141/2012, v ktorých si navrhovateľka uplatňuje náhradu škody, nakoľko má za to, že nároky na náhradu škody si uplatňuje na rovnakom skutkovom základe, ako nárok na ochranu osobnosti v tomto konaní.

Právny zástupca navrhovateľa sa na predmetnom pojednávaní vyjadril k návrhu na prerušenie konania, keď uviedol, že návrh ktorý podávali v konaní 25C/140/2012 a 25C/141/2012 je na prvých stranách takmer totožný s návrhom podaným v tomto konaní, strany 9-13 sú uvedené len v tomto návrhu a po právnej stránke sa týkajú § 11 a nasl. OZ a nie sú uvedené ani v jednom z citovaných konaní a návrhov. V tomto konaní sa však súd musí zaoberať okolnosťami, ktoré sa týkali zasiahnutia do práv navrhovateľky garantovaných ústavou a v zmysle právneho zdôvodnenia návrhu. Ďalej uviedol, že aj keď konania o náhradu škody majú satisfakčnú funkciu, tieto sú priznávané z iného právneho titulu. Súd pri hodnotení otázky, či došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľky nemôže zohľadňovať či bola v konaní o bolestné alebo SSU odškodnená za prežitú bolesť, alebo napríklad za obmedzenie pri výkone povolania, ale súd musí posudzovať tento nárok z toho hľadiska, či bolo zasiahnuté do jej osobnostných práv chránených ústavou. Teda súd bude riešiť otázku či jej bolo upreté napr. právo rozvíjať vzťahy s ľuďmi, čo bolo dôvodom rozpadu jej manželstva a podobne, a či následky tohto zásahu pripadajú na navrhovateľku v takej miere, že je jej potrebné priznať nemajetkovú ujmu.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa § 109 ods. 1, 2 OSP a uviedol, že preskúmal návrh na prerušenie konania pripojením spisu 25C/140/2012 a 25C/141/2012 a zistil, že nie sú splnené predpoklady na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 OSP. V konaní vedenom pod sp. zn. 25C/141/2012 sa navrhovateľka domáha náhrady škody na zdraví - odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ a o zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. v platnom znení. V konaní vedenom pod sp. zn. 25C/140/2012

sa navrhovateľka domáha zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. v platnom znení.

Súd prvého stupňa sa stotožnil s názorom navrhovateľky, že ide o tri samostatné konania, ktoré môžu vychádzať z rovnakého skutkového základu, ale v konečnom dôsledku sú nároky uplatňované na základe rôznych právnych titulov, ktoré je potrebné posudzovať individuálne, a preto súd nevzhliadol dôvod na prerušenie tohto konania do skončenia konaní vedených pod sp. zn. 25C/140/2012 a 25C/141/2012 nakoľko v zmysle § 109 ods. 1 OSP a v zmysle § 109 ods. 2 OSP súdu vyplýva fakultatívna možnosť prerušiť konanie (môže, nemusí) a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže rozhodnutie vo veci 25C/140/2012 a 25C/141/2012 nebude mať zásadný význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, súd návrh odporcu v 2. rade na prerušenie konania zamietol.

Proti uvedenému uzneseniu podal odvolanie odporca v 2. rade, žiadal napadnuté uznesenie zmeniť a konanie prerušiť. Uviedol, že navrhovateľka sa v tomto konaní domáha nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom ochrany osobnosti súbežne s nárokmi titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vrátane jeho zvýšenia uplatnenými v iných súdnych konaniach vedených pred OS Nitra pod sp. zn. 25C 140/2012 a 25C 141/2012. Ide o nároky nemajetkovej povahy, ktoré majú spoločné to, že sa má nimi doceliť satisfakcia resp. zadosťučinenie. Právo na ochranu osobnosti a právo na náhradu škody sú dva rozdielne právne inštitúty s odlišnými zákonnými predpokladmi pre ich uplatnenie, nejedná sa však o inštitúty navzájom sa vylučujúce, naopak ide o inštitúty vzájomne prepojené, pričom právo na náhradu škody na zdraví je vo vzťahu k právu na ochranu osobnosti špeciálnym právnym inštitútom. Nadväzne, nárok na nemajetkovú ujmu prostredníctvom ochrany osobnosti prichádza do úvahy len v prípade, že škodu na zdraví (za zásah do telesnej a duševnej integrity) nemožno nahradiť vôbec alebo len v neúplnom rozsahu. Dosiachnutie nápravy zásahu do (osobnostných) práv navrhovateľa je potrebné prioritne riešiť v rámci využitia inštitútu náhrady škody na zdraví podľa § 444 OZ. To, že navrhovateľka na sa niekoľkých stranách žaloby odvoláva na § 11 a nasl. OZ (a teda na inú právnu kvalifikáciu skutku) nič nemení na tom, že vo všetkých troch konaniach sa dovoľáva zohľadňovania totožných skutkových okolností a kritérií vo vzťahu k prežitej traume a z toho vyplývajúcich obmedzení navrhovateľa. Ak chce v tomto konaní súd kvalifikovane posúdiť nárok uplatnený titulom nemajetkovej ujmy v peniazoch v tomto konaní, musí brať do úvahy aj výšku náhrady, ktorú navrhovateľka jednak už obdržala titulom bolestného a SSU, ale ktorú ešte môže vysúdiť v prebiehajúcich konaniach o náhradu škody na zdraví titulom sťaženia spoločenského uplatnenie, resp. jeho zvýšenia.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie odporcu v 2. rade (§ 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne, preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Koncepcia ust. § 219 OSP vychádza zo zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 157 ods. 2 OSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Využitie tohto oprávnenia získava takmer charakter povinnosti v prípade, ak účastník v odvolaní, ktorého dôvodmi je odvolací súd viazaný (§ 212 ods. 1), uvedie úvahy, či už vo väzbe na skutkový stav alebo právne posúdenie, s ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal. Veľakrát ide o vyjadrenia, ktoré sú už reakciou na závery prvostupňového súdu, preto logicky predstavujú novú argumentačnú bázu. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako nedeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúcu.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia uvádza, že podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie

konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Predmetné ustanovenie sa týka procesných situácií, v ktorých súd môže konanie prerušiť, no nemusí tak urobiť. Prerušenie konania je tu na úvahe vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, vyriešenie predbežnej otázky) slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania má súd podriadiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 OSP) a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnejšie. Rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ OSP je procesným inštitútom, ktorý sa zvolí vtedy, ak je vhodné dočasne nepokračovať v konaní. Všeobecným účinkom prerušenia konania je, že sa nekonajú pojednávania, neplynú lehoty (§ 111 OSP) a účastníci (dočasne) nevykonávajú procesné úkony inak spojené s konaním. Tak, ako nedochádza k vylúčeniu účastníka konania z realizácie jeho procesných oprávnení postupom súdu, ktorý konanie prerušil, nedochádza k odňatiu možnosti pred súdom konať ani procesným postupom súdu, ktorý konanie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ OSP neprerušil.

Ak preto v danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci (§ 109 ods. 2 písm. c/ OSP), nemožno mu vytýkať, že odporcovi v 2. rade (účastníkom konania) odňal možnosť konať pred súdom.

Rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesnými rozhodnutiami, ktorými sa nerozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov sporu vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovali konečným spôsobom.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v napadnutom uznesení, taktiež je toho názoru, že nie je daný relevantný dôvod na prerušenie konania, pretože v konaniach sp. zn. 25C/140/2012 a 25C/141/2012 sa neriešia otázky a nároky, ktoré by bránili súdu pokračovať v tomto konaní. Ide o samostatné právne nároky a ich posúdenie z hľadiska hmotného práva nevyžaduje prerušenie tohto konania. Odvolací súd preto poukazuje na dôvody súdu prvého stupňa ako na správne, a nebude ich opakovať (§ 219 ods. 2 OSP).

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.